

2016. április 30-án elhangzott ballagási igehirdetés a tatai református templomban

Köszöntés: Kegyelem, irgalom, békesség Istentől, a mi Atyánktól és Krisztus Jézustól, a mi Urunktól. Ámen.

Igeolvasás: De te életedet ajándécul kapod, bárhová mégy. (Jer. 45,5)

Kedves ballagó Diákok, kedves Szülők, Tanárok!

Az emberi életnek vannak nagy megállóhelyei, fordulópontjai, amelyeket átélve, megélve tudunk egy következő szintre lépni, tudunk fejlődni, továbblépni. Ilyen a születés pillanata, majd a talpra állás és elindulás momentuma, még imbolyogva, de annál céltudatosabban, az első ovis napok, amikor el kell engedni a szülők kezét, aztán az 1. osztállyal beköszönt az iskola ismeretlen világa. Akkor még hihetetlennek tűnt, hogy 12 év áll előttetek, Mount Everestként magasodott föléd az ABC vagy éppen az 1+1. Fordulópont az általános iskola vége is, amikor jött a 8. osztályos ballagás és ti türelmetlenül toporogva, vártátok a pillanatot, hogy végre gimisek legyetek. Ugyanilyen kiemelkedő a gimnázium első napja, amikor az összes felső éves azt nézte, hogyan mentek végig a folyosón, köszöntök-e vagy sem, egyáltalán hogy néztek ki. Tanulás, barátságok, közösségek, első szerelmek és az első szerelmi csalódások, útkeresés, önmagatok keresése sűrűsödik ebbe a 4 évbe. És végül megérkezünk a mai naphoz, a ballagás pillanatához. Biztosan sokféle érzés kevereg benneteket: van, aki szeretne már túl lenni rajta, van, aki húzná még az időt. Van, aki a háta közepére kívánja az egész felhajtást, más meg lubickol benne. Vagy így, vagy úgy vagytok jelen, életeteknek egy újabb fordulópontjához érkeztek. Egy biztos: lezárul egy nagy korszak. És hogy mi lesz tovább? Hogy fog sikerülni az érettségi? Elég lesz-e a felvételihez a szerzett pontszám? Egyáltalán oda kell nekem mennem, ahova jelentkeztem? Hogyan alakul majd szeptembertől az életem? – sok kérdés, amire a válasz a következő hónapokban születik meg. Ezek között a kérdések között biztat a felolvasott bibliai mondat: „de te életedet ajándécul kapod, bárhová mégy”.

Sok-sok bizonytalanság, megfoghatatlanság vesz körül benneteket, de talán ott van a kíváncsiság és a vágy is, hogy ezt az ismeretlent meghódítsátok, bevegyétek. Nem lesz könnyű dolgokat! Az a világ, ami most körülvesz titeket, nem könnyű világ. Folyamatos változásban élünk, ami biztos volt tegnap, ma már nem az. Nagy a hajtás minden téren az életben, hogy minél több mindent tudjunk - akár bármi áron,- de beleszorítani a megkapott pár évtizedbe. Mindeközben persze jó lenne élni, szeretni, boldogságra törekedni, embernek lenni. Ahogy Camus is mondja, senkinek sem kötelessége, hogy nagy ember legyen. Már az is nagyon szép, ha valaki ember tud lenni. A mai világban ez is hatalmas, sokaknak elérhetetlen célkitűzés.

Igen, sok a bizonytalanság, ami a jövőt illeti, akár személyes életetekre nézve, akár a világ alakulására nézve, de nekünk keresztyén hívő embereknek ebben a forgatagban, hullámvászonban mégis csak van egy biztos talaj a lábunk alatt, van biztató és reményt keltő ígélet. Van valami, ami nem változik, nem merül feledésben, nem alakul át és ez nem más, mint az Isten szava. Amit egyszer ő megígér, az úgy is lesz. Hűséges, szavatartó, ígéreteihez ragaszkodó mennyei Atyánk van.

Sokszor hallhattatok már erről a reggeli áhítatokon, istentiszteleteken, miséken, de ma amikor életetek fordulópontjához értetek, Isten nem enged el benneteket az üzenete, ígérete nélkül. „De te

életedet ajándéku kapod, bárhová mégy.” - hangzott az imént. Hozzátk hasonlóan nehéz, ismeretlen jövő előtt állt a nép, amikor ezekkel a szavakkal fordult az Úristen hozzájuk. Biztatás, remény, bátorítás, erő és nyugalom sugárik minden egyes szóból. De te életedet ajándéku kapod, bárhová mégy. Bármí törtéjék is, bármí is hozzon a jövő, ha rám bízod magad, akkor te az életedet ajándéku megkapod, megőrzöm, vigyázok rá, rám számíthatsz, hiszen tőlem kaptad. Ez az első gondolat, amit ma szeretnék a szívetekre helyezni. Isten az ígérétével olyan **szilárd talajt** helyez a lábunk elé, amit senki és semmi nem húzhat ki, nem vehet el.

A másik gondolat már az ajándék mivoltunkhoz köthető. Az ajándék olyasmi, amiért semmit nem teszünk, nem fizetünk, ingyen kapjuk kedvességéből, szeretetből. Isten így készítette el az életedet, így helyezett bele egy családba, aztán a különböző közösségekbe, amikben részt veszel. Ajándékba kaptad az életedet, hogy abban örömd legyen, hogy használd, ha kell jó célokra, ha kell mások megsegítésére, saját magad boldogulásához. Ahogy az ember örül az ajándéknak, úgy örülhetünk mi is az életünknek. Nem a céltalanság, a reménytelenség érzésével tekintünk előre, hanem a hálával, hogy én életet kaphattam, itt lehetek. Ma nagyon sokan nem tudnak mit kezdeni a mindennapjaikkal, keresik azok értelmét, keresik a helyüket, tapogatóznak, félnek, aggódnak. Nektek nem kell így élnetek, hanem újra és újra rácsodálkozhattok arra, hogy mennyi szépség, mennyi gazdagság, mennyi kincs van elrejtve ebben a földi életben, milyen jó embernek lenni. Igen, a Szentírás minden lapja az életigenlésről, az efőlötti örömről beszél, mert az életet ajándéknak szánta a mennyei Atya.

„De te életedet ajándéku kapod, bárhová mégy”. Ajándék mivoltunk szem előtt tartása éppen ezért értelemmel tölti meg a mindennapjainkat. Kerüdj bármilyen mélyre vagy magasra, ezt ne felejtsd el soha: ajándék vagy. Nem véletlen, hogy megszülettél, nem véletlen, hogy eddig eljutottál, az sem véletlen, hogy milyen talentumokkal rendelkezel. Isten, az ajándékozó, ismerve a precízsgét, különös gonddal tervezett, készített el erre a világra.

Ugyanakkor az ajándék mivoltunk nem csak értelmet ad a mindennapoknak, egy új szemléletet az élethez, hanem feladatot, célokat is hoz magával. Hiszen, ahogy az ajándékot is, amikor megkapjuk, ki kell bontani, fel kell nyitni, úgy kell megismerni önmagunkat, felfedezni, hogy ki lakik bennünk. Bízunk benne, hogy ehhez a refiben sok lehetőségek volt és már nagyon sok mindent megtudtatok önmagatokról. Mit szerettek és mit nem, mi megy jól és mit kellene hanyagolni, hol vannak a határaitok, esetleg, hol lehet még feszíteni rajta, milyen személyiségjegyekkel rendelkeztek és ezekkel mit lehet kezdeni. A szülők, különböző közösségek, baráti kapcsolatok, a tanárok visszajelzései jelenthetnek segítséget ezen az úton, de azt gondolom, hogy akkor tudjuk igazán megismerni önmagunkat, ha annak a szemével nézünk saját magunkra, aki alkotott, aki adta az életet. Isten szeretete, időnkénti figyelmeztetése, megbocsátása botlásaink alkalmával, folyamatosan csiszolnak, újabb és újabb dolgot mutatnak meg önmagunkból. Azonban ha most azt gondoljátok, hogy a feladat kipipálva, hiszen lassan hivatalosan is papírotok lesz arról, hogy érettek vagytok, sajnos le kell lombozzalak benneteket. Istentől olyan életet kaptunk, aminek a megismerése, kiismerése egészen halálunk napjáig tart.

„De te életedet ajándéku kapod, bárhová mégy”. Ugyanakkor az ajándékhoz hasonlóan, az életet nem csak megismerni kell, hanem kezdeni is vele valamit. Ha dísz tárgy, megfelelő helyre rakni, ha használati eszköz, akkor megtanulni a használatát. Önmagunk megismerése sem egy egyszerű történet, de hogy aztán mit kezdünk vele, még nehezebb út. Szinte lehetetlen. Ezért kell lépésről

lépésre haladni, ahogy Assisi Ferenc mondta: Előbb csináld azt, ami szükséges, utána azt, ami lehetséges és máris azt fogod csinálni, ami lehetetlen. Ezért nagyon fontos ismerni az Ajándékozót, Istent, vele jóban lenni, mert akkor van lehetőség arra, hogy megkérdezzétek: Ő mit tervezett veletek? Milyen ajándéknak szánt? Hol szeretne látni benneteket? Amikor beadtátok a felvételre való jelentkezést, ráléptetek egy útra. Hogy ki hol fog kikötni, azt most senki nem tudja megmondani, de ha szem előtt tartjátok, komolyan veszitek az Ige szavait, Isten segít meglátni, mi mindenre használható az az élet, amit kaptatok. És higgyétek el, ti nem tudtok olyan jót kigondolni, aminél Isten ne tudna jobbat, szebbet, tökéletesebbet. Mellettetek áll az útkeresésben és tanácsaival, vezetésével kíséri lépteiteket, hogy az ajándékba kapott életeknek örülni tudjatok, boldogok lehessetek.

Ámen

Szabó Elődné Melinda